

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/51/2025
Identifikačné číslo spisu:	2124203571
Dátum vydania rozhodnutia:	26.05.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:2124203571.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky G. narodenej Y., zastúpenej spoločnosťou AK PRINC & PARTNERS s.r.o., Trnava, Štefánikova 26, IČO: 47237554, za účasti 1/ P. C., narodeného Y., 2/ I. C., narodenej Y. 3/ Obec Malženice, Malženice 294, IČO: 00312762, 4/ B., narodeného Y. o potvrdenie vydržania, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 11Vyd/1/2024, o dovolaní navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 30. decembra 2024 sp. zn. 21Co/105/2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením z 09. júla 2024, č. k. 11Vyd/1/2024-85 návrh na začatie konania o potvrdení vydržania zamietol (výrok I.); a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľka neosvedčila, že vstúpila do držby predmetných pozemkov oprávnene na základe konkrétneho nadobúdacieho právneho titulu. Pri normálnej obvyklej opatrnosti, ktorú možno vyžadovať od každého, t. j. aj od navrhovateľky, navrhovateľka nemohla nadobudnúť vnútorné psychické presvedčenie vzhľadom na všetky okolnosti, že jej predmetné nehnuteľnosti (pozemky) patria. Tvrdenie navrhovateľky, že s pozemkami nakladá ako s vlastnými, musí byť podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých sa možno usúdiť, že toto jej presvedčenie držiteľa bolo po celú vydržaciú dobu dôvodné. Zo skutkových tvrdení navrhovateľky v návrhu však naopak vyplýva, že ako ona, tak právni predchodcovia, si uvedomovali, že nie sú evidovaní ako vlastníci nehnuteľností - pozemkov, pretože k tomu nevyvinuli potrebnú iniciatívu. Navrhovateľka sama v návrhu uvádza, že z dôvodu smrti, J. A. nestihol doriešiť zosúladenie reálneho stavu s právnym, hoci zámer a vôľa z jeho strany boli, z čoho je zrejmé, že si uvedomoval, že je to pre ďalšie nakladanie s pozemkami potrebné. Je to tiež zrejmé z návrhu zo dňa 24. 5. 1991, v ktorom sa uvádza, že manželom A. vzniklo vlastnícke právo titulom vydržania, ktoré budú zrejme žalovať podľa ust. § 135 Obč. zák.. Keďže sa tak nestalo a vlastnícke právo nedoriešili, to bol zrejme dôvod, prečo sa nakoniec predmetom

prevodu v Kúpnej zmluve z 29. 1. 1996 stal výlučne rodinný dom, a nie aj pozemky. Nemožno potom dospieť k záveru o dobromyseľnosti navrhovateľky vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva k predmetným pozemkom. Za situácie, že sa na prevod rodinného domu spísala písomná Kúpna zmluva z 29. 1. 1996, nie je možné za domnelý titul považovať prípadnú ústnu dohodu medzi predávajúcimi a kupujúcimi z uvedenej kúpnej zmluvy. Ak účastníci uzavruť na prevod nehnuteľností písomnú zmluvu, (keď právna úprava ani v tom čase ústnu kúpnu zmluvu na prevod nehnuteľností neumožňovala), je zrejmé, že si uvedomujú, že ústna dohoda nepostačuje. Nemá potom logické vysvetlenie ak má byť predmetom prevodu viacero nehnuteľností, aby tieto všetky neboli uvedené v písomnej kúpnej zmluve. Navrhovateľka teda neosvedčila, prečo ak bolo zámerom predávajúcich z Kúpnej zmluvy z 29. 1. 1996 previesť aj vlastnícke právo k príľahlým pozemkom (ako to tvrdí v návrhu), neboli tieto zahrnuté do písomnej kúpnej zmluvy. V písomnej kúpnej zmluve sa jednoznačne ako predmet prevodu uvádza iba rodinný dom, pričom v rámci celého textu zmluvy sa píše výlučne o jednej nehnuteľnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené, navrhovateľka netvrdila existenciu takéhoto titulu, z ktorého pri normálnej bežnej objektívnej opatrnosti mohla nadobudnúť dôvodné presvedčenie, že jej predmetné nehnuteľnosti (pozemky) resp. podiely na nehnuteľnostiach patria, a že s nimi nakladá ako s vlastnými.

1.2. Z tvrdení navrhovateľky v návrhu je práve naopak zrejmé, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy si boli účastníci zmluvy vedomí toho, že predávajúci nie sú evidovaní ako vlastníci predmetných pozemkov, čo však vylučuje dobromyseľnosť navrhovateľky pri nadobúdaní nehnuteľností. Dlhodobé nerušené užívanie nehnuteľností, ani platenie dane z nehnuteľností na vydržanie vlastníckeho práva k nim nepostačuje. Súd mal za to, že navrhovateľka neosvedčila existenciu domnelého titulu, na základe ktorého by ona, (ale ani jej právni predchodcovia) nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vydržaním (porovnaj napr. uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27Co/39/2023 z 24. 4. 2023; uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/1/2022 zo 16. 2. 2022; uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/20/2023 z 19. 12. 2023; uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/73/2022 z 27. 10. 2022). Súd prvej inštancie mal za to, že samotná skutočnosť, že navrhovateľke v užívaní predmetných pozemkov nikto nebránil, nemôže mať za následok nadobudnutie vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu vydržaním, pretože uvedené samo o sebe nemohlo v navrhovateľke odôvodnene vyvolať presvedčenie, že sa stala vlastníkom nielen rodinného domu, ale aj pozemkov. Na získanie vlastníckeho práva vydržaním je nevyhnutnou podmienkou preukázanie dobromyseľnosti a oprávnenosti držby, čo navrhovateľka neosvedčila. Súd tiež poukázal na to, že je vylúčené, aby súd v civilnom mimosporovom konaní potvrdil vydržanie vlastníckeho práva k pozemkom, ak v prípade určenia vlastníckeho práva titulom vydržania v prípade rodinného domu, (ktorý práveže výslovne bol predmetom prevodu v rámci Kúpnej zmluvy z 29. 1. 1996) prebehlo riadne sporové konanie.

1.3. Ak navrhovateľka uvádza, že právni nástupcovia J.. v súdnom konaní uvádzali, že dostali za svoje majetky peniaze od navrhovateľky s manželom a nechcú mať s vecou nič spoločné, uvedené nezodpovedá skutočnosti. Z rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 36C/105/2006-65 z 23. 1. 2008 a síce z výpovedí žalovaných vyplýva, že bola vyplatená kúpna cena za rodinný dom, pričom o pozemkoch sa žiadna zo strán konania, a to ani navrhovateľka, nevyjadruje ako o predmete prevodu. Navrhovateľka ničím neosvedčila svoje tvrdenie, že kúpna cena v tej dobe zodpovedala cene staršieho domu s pozemkami, keď zároveň je vyplatenie kúpnej ceny aj za pozemky v rozpore s už vyššie uvedenými výpoveďami. Naviac, z predloženej Zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy z 13. 9. 1995 vyplýva, že v prípade prevodu rodinného domu s pozemkami (odlišnými od tých, ktoré sú predmetom tohto konania) mala byť kúpna cena vo výške 150.000 Sk, pričom po vylúčení pozemkov mala byť kúpna cena podľa Kúpnej zmluvy z 29. 1. 1996 vo výške 100.000 Sk, z čoho je možné uzavrieť, že kúpna cena 100.000 Sk sa vzťahuje výlučne na rodinný dom. Zároveň navrhovateľka nevysvetlila tú nelogickosť, prečo sa pri podaní návrhu na určenie vlastníckeho práva v konaní sp. zn. 36C/105/2006 nedomáhala určenia vlastníckeho práva titulom vydržania nielen k rodinnému domu, ale aj k pozemkom.

1.4. Súd dodáva, že navrhovateľka tiež neosvedčila žiaden konkrétny nadobúdaci titul, na základe ktorého vstúpila do dobromyseľného užívania pozemkov rodina A.. Poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/63/2023 z 5. 9. 2023, podľa ktorého „zmyslom novej právnej úpravy nebolo zjednodušiť konanie o potvrdení vydržania (aj s ohľadom i na úpravu v § 63 Notárskeho poriadku č. 323/1992 Zb.) až tak, aby vôbec nebolo potrebné opísať skutočnosti, z ktorých by vyplývalo nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním tak, ako to je naďalej stále potrebné aj v sporovom konaní o určenie vlastníckeho práva, teda čo sa týka dôkazných prostriedkov preukázania nadobudnutia

vlastníckeho práva vydržaním nejde o zmenu/ zjednodušenie zákonných hmotnoprávných podmienok, ide len o procesne zjednodušenú formu rozhodovania v mimosporovom konaní, čo však nemôže viesť k záveru o tom, že pre takéto mimosporové konanie platia akési nižšie požiadavky, resp. ich neexistencia na preukázanie naplnenia zákonných hmotnoprávných podmienok pre nadobudnutie vlastníctva vydržaním. Takýto záver zo zákonných ustanovení Civilného mimosporového poriadku ani z dôvodovej správy k týmto ustanoveniam (v dôvodovej správe k zákonu 68/2021 Z. z.) vyvodit' nemožno.“

1.5. V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 52 a § 58 CMP, vecne tým, že v mimosporových konaniach je v zásade vylúčený nárok na náhradu trov konania, pričom súd nezistil naplnenie žiadnej z výnimiek upravených v ustanovení § 53 a nasl. CMP.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie navrhovateľky, uznesením z 30. decembra 2024 sp. zn. 21Co/105/2024 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie; a určil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že na rozdiel od preukazovania vlastníctva nebude treba, aby nadobúdateľ preukazoval platný právny dôvod nadobudnutia - riadny prechod vlastníctva, ale len okolnosti svedčiace o poctivosti nadobudnutia, v tom je základný rozdiel medzi ochranou vlastníctva a ochranou držby (R 45/1986). Poctivosť konajúceho účastníka občianskoprávného vzťahu má pri skúmaní dobromyseľnosti držiteľa nepochybne zásadnejší význam, ako (ne)existencia právneho titulu, ktorý právny predpoklad vydržania zákon de lege lata nestanovuje. Pokiaľ odvolateľka v odvolaní namietala, že nedostatok nadobúdacieho titulu, ktorý prvostupňový súd považoval za „okolnosť“, ktorá vylučuje dobromyseľnosť navrhovateľky o vstupe do dobromyseľnej držby, je prekonaným právnym názorom, pokiaľ ide o posúdenie otázky dobromyseľnosti, odvolací súd je názoru, že je nutné prisvedčiť jej v tom, že na vznik držby nie je nevyhnutná existencia právneho dôvodu jej uchopenia a právny dôvod jej uchopenia je/môže byť len jedným z dôkazných prostriedkov, osvedčujúcich oprávnenosť držby.

2.2. Pokiaľ však bol súd prvej inštancie názoru, že v prípade posúdenia vydržania je rozhodujúce, či držiteľ pri normálnej opatrnosti, ktorú možno od každého so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu rozumne požadovať, mal resp. mohol mať pochybnosti o tom, že mu vec patrí, ďalej že oprávnená držba predpokladá, že držiteľ je v dobrej viere, že mu vec alebo právo patrí, a že v tejto dobrej viere je so zreteľom na všetky okolnosti a napokon, že nestačí subjektívne presvedčenie držiteľa, že mu vec patrí, dobromyseľnosť sa hodnotí objektívne, rozhodujúce je, či držiteľ pri normálnej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte rozumne požadovať, mal resp. mohol mať alebo nemal, príp. nemohol mať pochybnosti o tom, že mu vec patrí, odvolací súd sa s týmito závermi súdu prvej inštancie stotožňuje. Rovnako sa stotožňuje s jeho záverom, že navrhovateľka neosvedčila, že vstúpila do držby predmetných pozemkov na základe konkrétneho nadobúdacieho právneho titulu, a že pri normálnej obvyklej opatrnosti, ktorú možno vyžadovať od každého, t. j. aj od navrhovateľky, navrhovateľka nemohla nadobudnúť vnútorné psychické presvedčenie vzhľadom na všetky okolnosti, že jej predmetné nehnuteľnosti (pozemky) patria, keď tvrdenie navrhovateľky, že s pozemkami nakladá ako s vlastnými, musí byť podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých možno usúdiť, že toto jej presvedčenie držiteľa bolo po celú vydržaciú dobu dôvodné.

2.3. Odvolací súd je rovnako ako súd prvej inštancie názoru, že zo skutkových tvrdení navrhovateľky v návrhu však naopak vyplýva, že ako ona, tak právni predchodcovia, si uvedomovali, že nie sú evidovaní ako vlastníci nehnuteľností - pozemkov, pretože k tomu nevyvinuli potrebnú iniciatívu, navrhovateľka sama v návrhu uviedla, že z dôvodu smrti J. nestihol doriešiť zosúladienie reálneho stavu s právnym, hoci zámer a vôľa z jeho strany boli, z čoho je zrejmé, že si uvedomoval, že je to pre ďalšie nakladanie s pozemkami potrebné, keď aj v návrhu (na obnovu konania navrhovateľov manželov I.) zo dňa 24. 5. 1991 sa uvádza, že (došlo v časti parc. č. 318, 319, a 320 k užívaniu a postaveniu si nehnuteľnosti na častiach týchto parciel manželmi A.) manželom A. vzniklo vlastnícke právo titulom vydržania, ktoré budú zrejme žalovať podľa ust. § 135 Obč. zák.. Keďže sa tak nestalo a vlastnícke právo nedoriešili, to bol zrejme dôvod, prečo sa nakoniec predmetom prevodu v Kúpnej zmluve z 29. 1. 1996 stal výlučne rodinný dom a nie aj pozemky. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že nemožno potom dospieť k záveru o dobromyseľnosti navrhovateľky vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva k predmetným pozemkom za situácie, že sa na prevod rodinného domu spísala písomná Kúpna zmluva z 29. 1. 1996, nie je možné za domnelý titul považovať prípadnú ústnu dohodu medzi predávajúcimi a kupujúcimi z uvedenej kúpnej zmluvy, ak účastníci uzavruť na prevod nehnuteľnosti písomnú zmluvu,

(keď právna úprava ani v tom čase ústnu kúpnu zmluvu na prevod nehnuteľností neumožňovala), je zrejmé, že si uvedomujú, že ústna dohoda nepostačuje a nemá potom logické vysvetlenie, ak má byť predmetom prevodu viacero nehnuteľností, aby tieto všetky neboli uvedené v písomnej kúpnej zmluve.

2.4. Navrhovateľka teda ani podľa odvolacieho súdu neosvedčila, prečo ak bolo zámerom predávajúcich z Kúpnej zmluvy z 29. 1. 1996 previesť aj vlastnícke právo k príslušným pozemkom (ako to tvrdí v návrhu), neboli tieto zahrnuté do písomnej kúpnej zmluvy, v písomnej kúpnej zmluve sa jednoznačne ako predmet prevodu uvádza iba rodinný dom, pričom v rámci celého textu zmluvy sa píše výlučne o jednej nehnuteľnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené, navrhovateľka netvrdila existenciu takéhoto titulu, z ktorého by pri normálnej bežnej objektívnej opatrnosti mohla nadobudnúť dôvodné presvedčenie, že jej predmetné nehnuteľnosti (pozemky) resp. podiely na nehnuteľnostiach patria, a že s nimi nakladá ako s vlastnými. Aj podľa názoru odvolacieho súdu z tvrdení navrhovateľky v návrhu je práve naopak zrejmé, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy si boli účastníci zmluvy vedomí toho, že predávajúci nie sú evidovaní ako vlastníci predmetných pozemkov, čo však vylučuje dobromyseľnosť navrhovateľky pri nadobúdaní nehnuteľností (i počas celej doby ich užívania), keď dlhodobé nerušené užívanie nehnuteľností, ani platenie dane z nehnuteľností, nemôže mať za následok nadobudnutie vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu vydržaním, pretože uvedené samo o sebe nemohlo v navrhovateľke odôvodnene vyvolať presvedčenie, že sa stala vlastníkom nielen rodinného domu, ale aj pozemkov. Na získanie vlastníckeho práva vydržaním je nevyhnutnou podmienkou preukázanie dobromyseľnosti a oprávnenosti držby, čo navrhovateľka neosvedčila.

2.5. Aj v odvolaní sama odvolateľka uviedla, že pozemky neboli predmetom kúpnej zmluvy, keďže neboli evidované v príslušnom katastri nehnuteľností na meno predávajúcich, tiež že v kúpnej zmluve neboli spomenuté pozemky, ktoré sú predmetom tohto konania, nakoľko išlo o nedoložené právne vzťahy, čo podľa názoru odvolacieho súdu samé osebe vylučuje dobromyseľnosť navrhovateľky. K tvrdeniu navrhovateľky, že právní nástupcovia J. A. v súdnom konaní uvádzali, že dostali za svoje majetky peniaze od navrhovateľky s manželom a nechcú mať s vecou nič spoločné, súd prvej inštancie správne uviedol, že uvedené nezodpovedá skutočnosti, keďže z rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 36C/105/2006-65 z 23. 1. 2008 a síce z výpovedí žalovaných vyplýva, že bola vyplatená kúpna cena za rodinný dom, pričom o pozemkoch sa žiadna zo strán konania, a to ani navrhovateľka, nevyjadruje ako o predmete prevodu, navrhovateľka ničím neosvedčila svoje tvrdenie, že kúpna cena v tej dobe zodpovedala cene staršieho domu s pozemkami, keď zároveň je vyplatenie kúpnej ceny aj za pozemky v rozpore s už vyššie uvedenými výpoveďami. Odvolací súd dodal, že za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi, spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, čo v predmetnej veci navrhovateľka neosvedčila. Odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie aj v tom, že navrhovateľka nevysvetlila tú nelogickosť, prečo sa pri podaní návrhu na určenie vlastníckeho práva v konaní sp. zn. 36C/105/2006 nedomáhala určenia vlastníckeho práva titulom vydržania nielen k rodinnému domu, ale aj k pozemkom. Odvolací súd je rovnako ako súd prvej inštancie názoru, že na získanie vlastníckeho práva vydržaním je nevyhnutnou podmienkou preukázanie dobromyseľnosti a oprávnenosti držby, čo navrhovateľka neosvedčila. Súd prvej inštancie teda predmetnú vec správne právne posúdil, keď tiež správne zvoleným procesným postupom skúmal osvedčenie nároku navrhovateľky správnou interpretáciou a aplikáciou hmotnoprávných noriem (§ 130 ods. 1, § 132 ods. 1 a § 134 O.z.). V konaní o potvrdení vydržania podľa § 359a CMP sa predpokladá jednoznačné a hodnoverné osvedčenie nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním, čo však zo strany navrhovateľky nebolo naplnené, nemožno konštatovať, že držba predmetných nehnuteľností je dobromyseľná, a teda nie je splnený základný predpoklad pre možnosť vydržania vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v požadovanom rozsahu. Súd prvej inštancie návrh na začatie konania o potvrdení vydržania podľa ust. § 359e ods. 2 CMP správne zamietol, nakoľko neboli splnené podmienky na vydanie vyzývacieho uznesenia podľa § 359f ods. 1 CMP. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správne potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho a odvolaním nespochybného rozhodnutia o náhrade trov konania.

2.6. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 52 a § 58 ods. 1 CMP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže jeho (faktickým) účastníkom bola len navrhovateľka a nie je daná žiadna okolnosť (navrhovateľka ju ani netvrdí), ktorá by podmieňovala uloženie niekomu inému povinnosti nahrádzať

trovy konania navrhovateľke, zároveň ostatným (označovaným) účastníkom konania zatiaľ žiadne trovy konania nevznikli.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala navrhovateľka (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolateľka uvádza, že oba súdy nižšieho stupňa na skutkový stav nenahliadali z pohľadu ochrany oprávneného držiteľa, ktorý bol dobromyseľný, ale aj konal poctivo a v dobrej viere, že predmetné pozemky kupuje spolu s rodinným domom, keďže nemala pochyb o tom, že v takom stave ako ho predávajú ho aj právni predchodcovia užívajú. Navrhovateľka v súvislosti s preukazovaním okolností svedčiacich poctivosti jej držby poukázala na historický vývin nakladania s predmetnými pozemkami a správanie samotných právnych predchodcov navrhovateľky a jej v súčasnosti už bývalého manžela, ktorí evidentne boli dobromyseľní, poctiví a oprávnení držiteľia predmetných pozemkov, a ktoré roky nerušene užívali a skutočnosť, že neboli evidovaní ako vlastníci nevyklucuje ani u právnych predchodcov a ani následne u samotnej navrhovateľky a jej bývalého manžela to, že by taktiež nenadobudli dobromyseľnú držbu k tým istým pozemkom ako ich právni predchodcovia, a to aktom domnelého predaja predmetných pozemkov spolu s rodinným domom.

3.2. Právni predchodcovia navrhovateľky a jej bývalého manžela získali majetok - pozemky zo statočného zdroja a prejavili vôľu odovzdať užívanie a faktickú držbu nad pozemkami - dvor a záhrada a domu, na navrhovateľku a jej v súčasnosti už bývalého manžela, prejavili vôľu a úmysel, aby rodinný dom a pozemky - dvor a záhradu užívali navrhovateľka a jej v súčasnosti už bývalý manžel. Skutočností, ktoré navrhovateľka opísala v návrhu, a to čo zistila z archívu a registra, v čase keď vstupovala do držby a užívania pozemkov a domu (od sep. 1995) nevedela. Súdom nižšieho stupňa opisovala okolnosti, za akých sa aj právni predchodcovia navrhovateľky považovali oprávnené za dobromyseľných poctivých a oprávnených držiteľov pozemkov. Súdom nižšieho stupňa chcela odôvodniť skutočnosť, že právnym predchodcom navrhovateľky toto vecné právo prináležalo v zmysle hmotného práva, a takto ho odovzdali navrhovateľke a jej bývalému manželovi.

3.3. Samotní právni predchodcovia objektívne užívali dom, dvor, záhradu, a to oplatenú ako logický celok, a tak ju navrhovateľke a jej v súčasnosti už bývalému manželovi predali. Navrhovateľka a jej vtedajší manžel, nemali pochybnosť o tom, čo kupujú, keď „majetok“ bol oplatený, aj v kúpnej zmluve je dom a pozemok spomenutý. Skutočnosť, že pôvodní držiteľia a užívatelia pozemkov neboli v registri zapísaní ako vlastníci nemá vplyv na to, že v čase prevodu boli právni predchodcovia dobromyseľní a oprávnení držiteľia, a takto v dobrej viere odovzdali tieto práva na navrhovateľku a jej v súčasnosti už bývalého manžela. Oni si za to nechali riadne zaplatiť. V danom čase a priestore neboli k pozemkom zapísaní ani súčasní zapísaní vlastníci a ani ich predchodcovia. A preto navrhovateľke nezostalo nič iné, ako zisťovať, kde nastal problém pri zápisoch vlastníckych práv rodiny A. k pozemkom, ich užívacie práva a dobromyseľnosť k predmetným pozemkom nebola za celú dobu od roku 1958 spochybnená, v časovom priereze aj potvrdené užívacie práva k pozemkom v roku 1970, a aj následnými listinami predloženými do spisu. Konali poctivo aj vo vzťahu k navrhovateľke a jej bývalému manželovi, keď im právo užívania aj úrady potvrdili, a nemali preto dôvod pochybovať, že to čo majú v držbe, je oprávnené a považovali sa tak za dobromyseľných, poctivých a oprávnených držiteľov. Na rozdiel od preukazovania vlastníctva nie je pri dokazovaní oprávnenosti držby potrebné, aby vydržiteľ preukazoval platný právny dôvod nadobudnutia vlastníctva, ktorý môže byť základom pre zápis vlastníckeho práva do príslušného katastra nehnuteľností, ale postačí existencia takéhoto nadobúdacieho titulu (aj putatívneho), ktorým je jeho vnútorné presvedčenie, že sa stal vlastníkom veci, dostatočne opodstatňuje. Dobrá viera oprávneného držiteľa, ktorá je daná so zreteľom k všetkým okolnostiam veci, sa musí vzťahovať i k titulu, na základe ktorého mohlo držiteľovi vzniknúť vlastnícke právo. Navrhovateľka takýto stav pôvodných právnych predchodcov považuje za okolnosť svedčiacu o poctivosti a dobromyseľnosti ich držby a aj svojho oprávneného, dobromyseľného a poctivého vstupu do oprávnenej držby, poctivosti nadobudnutia predmetných pozemkov, s poukázaním na listiny získané z archívu a predložené ako dôkaz do súdneho konania.

3.4. Dovolateľka navrhuje rozhodnutia súdov nižšej inštancie zrušiť a vo veci konať.

4. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo

napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

5. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

6. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

7.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

8. Dovolateľka namietala nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, ako aj nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Najmä poukazovala na to, že právní predchodcovia navrhovateľky a jej bývalého manžela získali majetok (pozemky zo statočného zdroja) a prejavili vôľu odovzdať užívanie a faktickú držbu nad pozemkami - dvor a záhrada a domu, na navrhovateľku a jej v súčasnosti už bývalého manžela, prejavili vôľu a úmysel, aby rodinný dom a pozemky - dvor a záhradu užívali navrhovateľka a jej v súčasnosti už bývalý manžel. Taktiež namietala, že navrhovateľka a jej vtedajší manžel, nemali pochybnosť o tom, čo kupujú, keď „majetok“ bol oplotený, aj v kúpnej zmluve je dom a pozemok spomenutý. Oba súdy nižšej inštancie na skutkový stav nenahliadali z pohľadu ochrany oprávneného držiteľa, ktorý bol dobromyseľný.

9. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

10. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľky uvádza, že dokazovaním je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich

budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/2012/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti, (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011).

11. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľka naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

12. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017, 2Cdo/344/2021). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017 a III. ÚS 504/2024, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

13. Konanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci však takéto vady nevykazuje. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením uznesenia súdu prvej inštalácie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj z rozhodnutia súdu prvej inštalácie vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, pričom podľa názoru dovolacieho súdu zistené skutkové závery odvolacieho súdu nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý (riadny) proces.

14. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí vychádzal v danej veci z právneho názoru, že neexistencia alebo neplatnosť právneho titulu teda sama o sebe nevyklučuje poctivosť konania konajúceho a jeho dobromyseľnosť v tom, že mu vec alebo právo patrí, a teda že vzhľadom na jeho presvedčenie objektívne vzaté koná v dobrej viere t. j. v ospravedliteľnom omyle o poctivosti nadobudnutia držby. Na základe uvedeného je možné aj naďalej zotrvávať na názore, že na rozdiel od preukazovania vlastníctva nebude treba, aby nadobúdateľ preukazoval platný právny dôvod nadobudnutia - riadny prechod vlastníctva, ale len okolnosti svedčiacie o poctivosti nadobudnutia, v tom je základný rozdiel medzi ochranou vlastníctva a ochranou. Preto je potrebné uviesť, že odvolací súd sa riadne riadil právnym názorom, ktorý dovolateľka uvádza v dovolaní, že nie je pri dokazovaní oprávnenosti držby potrebné, aby vydržiteľ preukazoval platný právny dôvod nadobudnutia vlastníctva. Odvolací súd taktiež uviedol, že je nutné prisvedčiť, že na vznik držby nie je nevyhnutná existencia právneho dôvodu jej uchopenia a právny dôvod jej uchopenia je/môže byť len jedným z dôkazných prostriedkov, osvedčujúcich oprávnenosť držby.

14.1. Čo sa týka dobromyseľnosti navrhovateľky pri vydržaní nehnuteľnosti, s uvedeným sa rozsiahlym spôsobom vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia, kde okrem iného uviedol, že „... z tvrdení navrhovateľky v návrhu je práve naopak zrejmé, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy si boli účastníci zmluvy vedomí toho, že predávajúci nie sú evidovaní ako vlastníci predmetných pozemkov, čo však vylučuje dobromyseľnosť navrhovateľky pri nadobúdaní nehnuteľností (i počas celej doby ich užívania), keď dlhodobé nerušené užívanie nehnuteľností, ani platenie dane z nehnuteľností, nemôže mať za následok nadobudnutie vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu vydržaním, pretože uvedené

samo o sebe nemohlo v navrhovateľke odôvodnene vyvolať presvedčenie, že sa stala vlastníkom nielen rodinného domu, ale aj pozemkov. Na získanie vlastníckeho práva vydržaním je nevyhnutnou podmienkou preukázanie dobromyseľnosti a oprávnenosti držby, čo navrhovateľka neosvedčila. Aj v odvolaní sama odvolateľka uviedla, že pozemky neboli predmetom kúpnej zmluvy, keďže neboli evidované v príslušnom katastri nehnuteľností na meno predávajúcich, tiež že v kúpnej zmluve neboli spomenuté pozemky, ktoré sú predmetom tohto konania, nakoľko išlo o nedoložené právne vzťahy, čo podľa názoru odvolacieho súdu samé osebe vylučuje dobromyseľnosť navrhovateľky...”

14.2. Odvolací súd taktiež uviedol, že „ako vyplýva z vyššie uvedenej judikatúry za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi, spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, čo v predmetnej veci navrhovateľka neosvedčila. Odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie aj v tom, že navrhovateľka nevysvetlila tú nelogickosť, prečo sa pri podaní návrhu na určenie vlastníckeho práva v konaní sp. zn. 36C/105/2006 nedomáhala určenia vlastníckeho práva titulom vydržania nielen k rodinnému domu, ale aj k pozemkom. Odvolací súd je rovnako ako súd prvej inštancie názoru, že na získanie vlastníckeho práva vydržaním je nevyhnutnou podmienkou preukázanie dobromyseľnosti a oprávnenosti držby, čo navrhovateľka neosvedčila.“

14.3. Podobne aj súd prvej inštancie dospel k záveru, že samotná skutočnosť, že navrhovateľke v užívaní predmetných pozemkov nikto nebránil, nemôže mať za následok nadobudnutie vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu vydržaním, pretože uvedené samo o sebe nemohlo v navrhovateľke odôvodnene vyvolať presvedčenie, že sa stala vlastníkom nielen rodinného domu, ale aj pozemkov. Na získanie vlastníckeho práva vydržaním je nevyhnutnou podmienkou preukázanie dobromyseľnosti a oprávnenosti držby, čo navrhovateľka neosvedčila.

15. Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z charakteru dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva a dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch nižšej inštancie. To akým spôsobom súd vykonáva a vyhodnocuje jednotlivé dôkazy, na ktoré prihliadne a v akej miere, je vždy vecou konajúceho súdu. Dovoláním sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolateľkou tvrdené nesprávne hodnotenie dôkazov nie je preto spôsobilé založiť bez ďalšieho zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd v posudzovanom spore nezistil v postupe súdu nižšej inštancie pochybenia alebo vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia, predstavujúce porušenie práva navrhovateľky na spravodlivé súdne konanie.

16. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúca z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov však nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je pritom iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany sporu.

17. To, že dovolateľ so skutkovými závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže samo osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Dovolací súd podotýka, že dovolateľka polemizuje s konkrétnymi právnymi závermi odvolacieho súdu, (s ktorými nesúhlasí a považuje ich za nesprávne), čo vylučuje arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a takáto polemika, (aj keby boli právne závery navrhovateľky správne), prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá. Samotné nesprávne právne závery odvolacieho súdu prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP totiž nezakladajú. V danej veci tak odvolací súd procesne nepochybil iba tým, že vec podľa názoru dovolateľky nesprávne právne posúdil, (a to ani za situácie, že sa v tomto smere plne stotožnil s právnymi závermi súdu prvej inštancie, teda postupoval podľa § 387 ods. 2 CSP). Navrhovateľka sa nestotožňuje s právnym posúdením veci súdmi nižšej inštancie a aplikáciou právnych noriem na predložený návrh navrhovateľky na začatie konania o potvrdení vydržania, čo síce pojmovo zodpovedá vymedzeniu dovolacieho dôvodu, avšak podľa § 432 ods. 2 CSP, čo však zakladá prípustnosť dovolania len podľa § 421 CSP (nie podľa § 420 písm. f) CSP).

19. Skutočnosť, že navrhovateľka má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06), čo sa netýka preskúmvanej veci.

20. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP (R 24/2017). Do úvahy preto neprichádza ani relevantnosť námietky, že odvolací súd nedostatočným odôvodnením rozhodnutia účastníkovi konania znemožnil, aby uskutočňovala jeho patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05), čo bolo v danom prípade splnené. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizovateľné základné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

20.1. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznačená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Věcná spojitost' odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydané rozhodnutie musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozhodnutia.

20.2. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva stabilne judikuje, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, zároveň však nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva

na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Španielsku z 29. apríla 1993; m. m. II. ÚS 410/06, I. ÚS 736/2016).

21. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jej procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie navrhovateľky ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

22. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.